

- b) muu retseptiravim kui see, mis võidakse vastavale patsiendile välja kirjutada siis, kui soodustusprogrammi ei oleks,

kui selline muu retseptiravim kuulub patsiendi vastava seisundi raviks kasutatavate ravimitega samasse terapeutilisse klassi?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. novembri 2001. aasta direktiiv 2001/83/EÜ inimtervishoiuks kasutatavaid ravimeid käsitlevate ühenduse eeskirjade kohta (EÜT L 311, lk 67; ELT eriväljaanne 13/27, lk 69).

13. veebruaril 2009 esitatud hagi – Euroopa Ühenduste Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-64/09)

(2009/C 90/25)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: P. Oliver ja J.-B. Laignelot)

Kostja: Prantsuse Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Prantsuse Vabariik ei ole vastu võtnud kõiki vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. septembri 2000. aasta direktiivi 2000/53/EÜ (¹) kasutuselt kõrvaldatud sõidukite kohta artikli 2 punkti 13, artikli 4 lõike 2 punkti a, artikli 5 lõigete 3 ja 4, artikli 6 lõike 3, artikli 7 lõike 1 ja artikli 8 lõike 3 nõuetekohaseks ja täielikuks ülevõtmiseks, siis on Prantsuse Vabariik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon esitab hagi toetuseks seitse väidet, mis seonduvad direktiivi 2000/53/EÜ teatavate sätete ebakorrektses ülevõtmisega Prantsuse õigusesse.

Esmalt väidab hageja, et artikli 2 punktis 13 toodud mõiste – kasutuselt kõrvaldatud sõidukite „demonteerimisandmed” – ei ole üle võetud piisavalt selgelt ja täpselt, kuna vastav siseriiklik õigusnorm on märgatavalt kitsam kui direktiivi säte ning selles

ei ole välja toodud seost ühenduse seadusandja poolt väljendatud eesmärgiga, st nõuetele vastava ja keskkonnaohutu töötlemisega.

Hageja väidab, et artikli 4 lõike 2 punkti a hilinevad ülevõtmise tagajärg oli see, et 18 kuu vältel olid turul esindatud sõidukid, materjalid ja osad, mis sisaldasid väljaspool ettenähtud erandjuhte pliidi, elavhõbedat, kaadmiumi või kuuevalentset kroomi, kuna asjakohased siseriiklikud õigusnormid on kohaldatavad üksnes sõidukitele, mis on tüübikinnituse saanud alates 31. detsembrist 2004, samas kui direktiivi artikli 4 lõige 2 punktis a on märgitud 1. juuli 2003.

Samuti väidab hageja, et artikli 5 lõikes 3 ette nähtud menetlus kasutuselt kõrvaldatud sõiduki lammutustõendi väljastamiseks ei ole Prantsuse õigusesse korrektselt üle võetud, mis võib tekitada segadust, eelkõige muudest liikmesriikidest pärit sõidukite omanikele. Komisjon kritiseerib sellega seoses konkreetsemalt asjaolu, et lammutustõendit ei tule esitada mitte sõiduki üleandmisel, vaid alles pärast selle füüsilist lammutamist, ning et nimeetatud tõendit ei anta üle kasutusest kõrvaldatud sõiduki valdajale, vaid edastatakse selle departemangu prefektile, kus sõiduk on registreeritud.

Neljandaks nimetab komisjon artikli 5 lõiget 4, mille ülevõtmisega on rikutud selle kasulikkuse mõju, kuna teatavatele tegevusluba omavatele töötlemiskodadele – ametlikele lammutuskodadele – on antud võimalus keelduda kasutuselt kõrvaldatud sõidukeid vastu võtmast ning samuti ei ole ette nähtud mehhanismi nimetatud lammutajate kulude hüvitamiseks.

Samuti on artikli 6 lõike 3 ülevõtmisel valesti määratletud mõiste „demonteerimi[ne]”, mis tähendab kasutuselt kõrvaldatud sõidukite töötlemise esimest etappi, st hõlpsasti kõrvaldatavate osade eemaldamist enne reostusohu kõrvaldamisele asumist.

Hageja kritiseerib ka artikli 7 lõike 1 ülevõtmist, kuna Prantsuse ametiasutused soodustavad sõidukite osade korduvkasutamist „alati, kui tehnilised ja majanduslikud tingimused seda võimaldavad”, samas kui direktiiviga on ette nähtud kitsamalt määratletud kohustus kasutada korduvkasutust juhtudel, „kui see on keskkonnaohutuse seisukohast võimalik”.

Lõpuks rõhutab hageja, et artikli 8 lõikega 3 on pandud liikmesriikidele kohustus võtta konkreetsed meetmed, millega sõidukite või nende osade tootjaid kohustatakse esitama iga uue turuleviidud sõidukitüübi kohta selle demonteerimisandmed kas juhenditena või elektrooniliste vahendite abil.

(¹) EÜT L 269, lk 34; ELT eriväljaanne 15/05, lk 224.